

ЛУИ ЖАКОЛИО:

ПРИКЛЮЧЕНИЕ НА
СЕВЕРНИЯ ПОЛЮСЪ

РОМАНЪ

— Позволете, ваша свѣтлостъ, — сконфузено каза Йоханъ въртейки шапката си въ ржце, — като свършихъ дежурството си тръгнахъ по работа на палубата... наведждайки се презъ борта — тъй, отъ любопитство, — изведнѣжъ виждамъ нѣкакъвъ човѣкъ виси подъ бугшприта, сяко като че прави гимнастика. Мислейки, че това е бретонецътъ Ле-Галъ — той много обича да се занимава съ това — азъ му извикахъ „Ей, другарю“, но неизвестниятъ мѣ у ари отдолу съ нѣщо по главата тъй силно, че ми причерпна на очитѣ... Когато дойдохъ на себе си, и погледнахъ пакъ надолу, тамъ нѣмаше никой. Изтичахъ въ спалната да видя къде е Ле-Галъ: оказа се, че той спи здравъ сънъ на койката си.

— Кой е билъ той споредъ тебе, щомъ не е Ле-Галъ? — попита херцогътъ.

— Мисля, ваша свѣтлостъ, че той е билъ нѣкакъвъ духъ... Такива често се въртятъ изъ корабитѣ, — отговори матросътъ.

Херцогътъ и братъ му се усмигнаха и пузнаха матроса, който си отиде извънредно доволенъ отъ себе си.

Работата по такъвъ начинъ се усложняваше. Очевидно, на кораба се криеше нѣкой, но где и какъ? Това трѣбваше да се разузнае на всѣка цена, а до тогава надзорътъ на кораба усилиха до виша степенъ. Предъ барутната камера день и нощъ стояха по трима часови, смѣнявайки се всѣки часъ.

Вечерта се състоя съвѣщание между херцога, братъ му Хуторъ, Грундвигъ и още нѣколко офицери, но за приетото решение никой нищо не узна: то се пазѣше въ строга тайна.

Когато следъ катастрофата у Прескотъ и братята Версъ, Грундвигъ се обърна къмъ Бартонъ съ предложение да приеме постройката на корабъ за херцогъ Норландски, главата на фирмата категорично отказа.

Но ето че следъ нѣколко дни на мистеръ Бартонъ доложиха, че го вика нѣкакъвъ чужденецъ. Самуилъ Бартонъ поржча да го поканятъ въ кабинета му.

Влѣзе високъ представителенъ мулатъ съ гъста черна брада и като се поклони, произнесе обикновената въ такъвъ случай фраза:

— Имамъ честь да говоря съ мистеръ Самуилъ Бартонъ?

— Съвършено вѣрно, съръ. Съ какво мога да ви услужа?

— Азъ се казвамъ донъ-Рамонъ Маркезъ и Валомброза. Родилъ съмъ се въ Хавана отъ баща испанецъ и майка туземка. Ей-сега ще имамъ честта да ви изложа причинитѣ на посещението си.

Докато той говорѣше мистеръ Самуилъ внимателно го разглеждаше.

Той бѣше четиридесетъ и петъ годишенъ, високъ, широкоплещестъ. Лицето му бѣше мургаво, а коситѣ и брадата черни като смола. Въ цѣлата му външностъ имаше нѣщо хищно и свирепо.

Донъ Рамонъ разказваше:

— Една вечеръ, връщайки се отъ клуба, баща ми билъ нападнатъ отъ убийци и смъртно раненъ. Той умръ, завещавайки ми да отмъстя за убийството му... Но вие навѣрно се оудвате каква връзка може да има това съ идването ми при васъ. Затова, преди всичко, позволете да ви покажа този документъ. Той е неограниченъ кредитъ, даленъ ми за вашата фирма отъ търговския домъ Мартинецъ и Перейра.

— Документътъ е въ изправностъ и ние можемъ да ви кредитираме съ двадесетъ и петъ милиона франка, — отговори мистеръ Самуилъ, като погледна документа.

— О, тъй много нѣма да ми потрѣбватъ... Сега позволете да премина къмъ работата. Чухъ, че вие рѣшително сте отказали да вземете върху си постройката на кораба „Вуйчо Магнусъ“, който два пѣти претърпѣ катастрофа.

— Съвършено вѣрно, съръ.

— Мога ли да узная причинитѣ?

— Тѣ сж много прости: не искаме да подриваме репутацията на нашата фирма, тъй като съ нищо не сме гарантирани, че покушението нѣма да се повтори.

— А ако ви дадатъ гаранции, че покушение нѣма да има?

— Кой ще ми даде тия гаранции?

— Да речемъ, че азъ.

— Вие?.. и това не шега?

— Ни най-малко. Самиятъ азъ унищожихъ и двата пѣти кораба. Третиятъ пѣтъ ще го оставя да бжде построенъ, ако бждатъ изпълнени известни условия, които азъ ще поставя.

— А какви сж тѣзи условия?

— Желая щото въ носовата частъ на кораба да се построи двойна стена и въ нея тайна стаячка, но така, че при чуване стената да изглежда глуха. Входътъ дупка трѣбва да се намира отвънъ подъ бугшприта снабденъ съ люкъ, откривающъ се посредствомъ тайна пружина. Отъ дупката до барутния погребъ трѣбва да е прокаранъ фитилъ, натърканъ съ сѣра и насмоленъ, за предпазване отъ влагата.

— Разбирамъ. Вие все пакъ искате да униожите кораба, само че посредствомъ взривъ и тогава, когато ви е удобно това.

— Да, отгатнахте. Искамъ да го унищожа въ открито море. Никой отъ тѣзи, които сж на чело, нѣма да се спаси.

— Включително и вие, тъй като и вие ще бждете въ него. О, какво самопожертвование, и за какво? За да отмъстимъ на убийцитѣ на баща ви!

— Кой ви е казалъ, че не разчитамъ да се спася? Напротивъ, азъ съмъ съ намѣрението да се хвърля въ морето и да доплувамъ до гемията, която ще

Следъ тоя брой преставаме да печатимъ романа „Приключение на северния полюсъ“. Но нека читателитѣ не сънелаятъ: той се отпечатва въ отдѣлна книга отъ около десетъ коли, богато иллюстриранъ, и ще се разпрати като премия на всички читатели и абонати, които събератъ купончетата отъ №1 до №16 и ги изпратятъ въ редакцията на „П ж тека“, бул. „Царица Йоанна“ 29, София.

Събирайте редовно купонитѣ! Тѣ ви носятъ нови, занимателни и ценни книги!

следва „Вуйчо Магнусъ“ на близко разстояние.

— Вашата гемия се нарича „Червеното око“?

— Отъ где знаете?

— О, та ние получаваме сведения за всѣки пристигналъ корабъ. Това изискватъ работитѣ на фирмата... И тъй, съръ, вие разчитате на нашето съдействие?

— Напълно, мистеръ Бартонъ. Специално васъ ми препоръчаха приятелитѣ ми Мартинецъ и Пейра, на които вие строите превъзходни кораби... Тѣзи кораби се отличаватъ съ забележителната способностъ благополучно да излизатъ отъ пристанището, но сетне по-далечъ отъ морското дѣно да не отиватъ...

— Донъ-Алонцо Мартинецъ е уменъ човѣкъ.

— Много уменъ, наисина.

— Въ такъвъ случай, — каза мистеръ Бартонъ, хапейки устни, — съ васъ лесно ще се разберемъ, ако сте отъ една школа съ тѣхъ.

— То-есть какъ?

— Алонцо Мартинецъ никога не спори съ насъ за цената.

— Ботовъ съмъ да последвамъ примѣра му.

— Много добре. Впрочемъ, той ви е казалъ истината за насъ.

— Кой? За кого говорите?

— Та все за него, за Алонцо Мартинецъ... нима мислите, донъ Рамонъ, че откривайки такъвъ широкъ кредитъ, хората не съобщаватъ въ сжщото време и най-голѣмитѣ подробности за лицето, на което се открива този кредитъ?

— Значи, вие вече знаете...

— Зная не само, че баща, убитъ отъ врагове, никога не е сжщесъувалъ, но и за това, че вие отлично умѣте да се гримирате като мулатъ... Впрочемъ, менъ никакъ не ми е важно къде сте се родили: въ Хавана или Япония... Да преминемъ къмъ сжщността на работата. Цената ми, донъ Рамонъ, е такава: единъ милионъ за барутния фитилъ.

— Ева милиона — намирамъ, че не е скъпо.

— Къмъ тѣзи два трѣбва да прибавите още милионче.

— Моля ви се! А за какво?

— Та за съвестъ, донъ Рамонъ, за нашата съвестъ! — изписка Бартонъ. — Нима вие никакъ не цените нашата съвестъ?

Надодъ — това бѣше той, — не се пазари и веднага написа разписка за получаването на три милиона, а следъ половинъ година „Вуйчо Магнусъ“ излѣзе въ морето, отнасяйки въ тайната дупка най-злия врагъ на Биорнови, който бѣше решилъ да ги погуби...

Червеноокитъ се бѣше спасилъ само по чудо отъ всеобщото изтрѣбление на „Разбойницитѣ“ на Безимения островъ. Той лежеше до Пегамъ и Колингвудъ и го бѣха смѣтали за мъртавъ; цѣлъ покритъ съ рани, той оздравѣ само благодарение чудната здравина на организма си. Като се върна въ Лондонъ, той събра нѣколцина уцѣлѣли другари и раздѣли съ тѣхъ цѣлото останало имущество на „Разбойницитѣ“, като взе, разбира се за себе си лѣвската частъ. Въ кѣщата на Пегамъ на острова той намѣри двадесетъ и петъ милиона въ банкноти и си ги присвои. Съ такава грамадно състояние той разбира се, стана много забележителенъ човѣкъ. Разбирайки, че рано или късно херцогъ Норландски ще узнае за неговото сжществуване, и въ никакъвъ случай нѣма да го остави да се наслаждава на живота, Надодъ реши самъ да отиде срещу врага. За тази целъ той отиде въ Хавана, превърна се на мулатъ и започна да устройва разни сплетни...

Ние вече видѣхме, въ какво се заключаватъ тѣ, и като резултатъ на тѣхъ, Червеноокитъ се озова на борта на „Вуйчо Магнусъ“. Тукъ той започна да дразни херцога, подхвърляйки му заплашителни записки. Когато херцогътъ стреля въ него презъ нощта, той не бѣше раненъ, но отъ страхъ падна въ водата, и после съ голѣмъ трудъ успѣ да се качи на борта. Следъ тази случка злодеятъ стана по-внимателенъ и Норландцитѣ въпрѣки голѣмата си бдително тѣ, не можаха да го хванатъ.

Заплахата си — да изгори кораба следъ недѣля — Надодъ реши да не изпълнява още. Знаейки, че следъ като предсказанието се окаже неизпълнено, норландцитѣ ще престанатъ да се пазятъ, той реши да изпълни гнусния си замисълъ чакъ когато „Вуйчо Магнусъ“ излѣзе изъ Исландия и се раздѣли съ „Ленора“.

Нощта въ навечерието на деня, когато трѣбваше да стане взрива, мина благополучно. За Надодъ настѣпи периодъ на бездействие, затова херцогъ Фредерикъ и братъ му решиха да действуватъ...

V

Размисленията на Едмундъ. — Зловещото откритие. — Човѣкътъ задъ борта.

На съвета, който се състоя въ навечерието бѣше решено всички да преминатъ на Леонора, за да мине сждбоносния день. Всички платна бѣха свити, освенъ лекия фокъ и двата кораба застанаха въ дрейфъ.

Но презъ нощта на Едмундъ се яви нова мисълъ по поводъ на която той се очуди, какъ не му е дошло

преди на ума. Винаги така става съ най-проститѣ е обикновени мисли.

Рано сутринта Едмундъ отиде при братъ си и сподѣли съ него съображенията си.

— Слушай, Фредерикъ, — каза той, — много мислихъ тази нощъ и дойдохъ до нѣкои логични заключения. Тѣй като нѣма и най-малка причина да се подозира нѣкой отъ нашитѣ матроси, то всички тѣзи работи, споредъ менъ, трѣбва да се припишатъ на „Разбойницитѣ“. Та нали този заговоръ имаше многобройни разклонения. Какво чудно има, ако на нѣкой отъ второстепеннитѣ началници е дошло на умъ да отмъщава за изтрѣбането на бандититѣ?

— Да допуснемъ че е тъй, — каза херцогътъ, — после?

— Нима ние можемъ да сме сигурни, че Самуилъ Бартонъ никога не е принадлежалъ къмъ това общество? Той би ималъ изгода да принадлежи къмъ него не само защото корабитѣ му се застраховатъ отъ грабежи, но най-сетне, „Разбойницитѣ“ биха могли да му доставятъ и пряма изгода. Защо да не допуснемъ, че Бартоновци сж построили на кораба ни нѣкакво скривалище, въ което се е настанилъ тѣхенъ пълномощникъ?

— Ти съчини превъзходенъ романъ.

— Чакай, слушай по-нататѣкъ. За менъ е ясно, че таинствениятъ непознатъ, скритъ на кораба ни, не би ни заплъшвалъ съ взривъ въ барутната камера, ако действително се е канѣлъ да направи това. Та въ такъвъ случай ние бихме могли само да махнемъ всичкия барутъ, — и работата е свършена. Отъ това азъ правя изводъ, че на кораба е заложена нѣкъде друга мина, за която ние не знаемъ, а отъ това, на свой редъ, следва, че ние трѣбва на всѣка цена да намеримъ тази мина.

— Всичко това е много логично, но моля ти се, обясни ми, кой би могълъ да се нагърби съ такава мисия? Кой е този смѣлчакъ, който ще отиде на върна смъртъ?

— Съвършено справедливо, че скритиятъ тукъ бандитъ отива на върна смъртъ и знае това; ето защо той бави да изпълни за лашването си, отлагайки го отъ день на день.

Фредерикъ очудено погледна брата си.

— Може да се допусне, че ти не строишъ предположения, а съобщавашъ провѣрени факти, — забеляза той.

Преди Едмундъ да успѣе да отговори нѣщо, чу се силенъ гласъ отъ вахтата:

— Отъ лѣво има корабъ!

— Ето ти и отговоръ, — каза Едмундъ на брата си.

— Ти се шегувашъ?

— Ни най-малко... Ей, кормчия! Дай запишати книга,

Матросътъ веднага изпълни заповѣдта и се отдалечи.

— Вижъ тукъ — продължаваше Едмундъ, прелиствайки книгата... — Отъ самото ни трѣгване ежедневно сутринъ и вечеръ, въ едни и сжщи часови, се отбелязва едно и сжщо нѣщо... на 12 май въ шестъ часа и три четвърти една гемия се приближава къмъ „Вуйчо Магнусъ“, сетне завива и изчезва; на 13 май въ шестъ часа сутринта гемията се приближава и прочее... Сжщото е записано и на 14, 15, 16 ноември чакъ до тази сутринъ... Но вижъ, когато завивахъ кормчията, той току що започналъ да пише: 20 май, въ шестъ часа и петнадесетъ минути сутринта малката гемия...“ Сега вземи далекогледа и да отидемъ на мостчето.

Фредерикъ Биорнъ тръгна следъ братъ си. Като се изкачи на мостчето, той отправи трѣбата къмъ хоризонта и видѣ малка гемия, която въ това време завиваше назадъ отъ кораба.

— Какво значи това? — попита Фредерикъ.

— Това значи, че гемията се приближава до нашия корабъ най-редовно два пѣти презъ деня и презъ всичкото време върви следъ него, тъй като на него очевидно, е предписано да се намира нарѣдки на таинствения непознатъ, скритъ на нашия бортъ. Тя, очевидно, чака сигналъ, за да се приближи повече. Този сигналъ ще ѝ се даде тогава, когато скритиятъ ще събере най-сетне курижъ да прѣсне „Вуйчо Магнусъ“. Като предизвика взрива, той ще се хвърли въ водата, гемията ще го прибере и ще с отиде... Такива с братко, изводитѣ, до които съмъ дошълъ. Ржководейки се отъ тѣхъ, азъ, ако това завѣстѣе само отъ менъ, незабавно бихъ предприелъ съответни мѣрки.

— Извини ме, братъ, че азъ не веднага признахъ за справедливи разсѣжденията ти, — каза херцогътъ. — Но сега ти напълно ме убеди, и азъ веднага ще заповѣдамъ да се изследва крѣйтъ-камерата.

Барутътъ отъ камерата бѣше изнесенъ още следъ първата заплашителна записка, затова сега оставаше само добре да се огледа, дали нѣма поставена тамъ нѣкаква тайна мина. По заповѣдъ на херцога въ камерата слѣзоха: главниятъ дърводѣлецъ, или тѣй наричанитѣ корабенъ майсторъ, и заведующиятъ арсеналъ съ тѣхнитѣ помощници и бавно пристѣпиха къмъ отдирането на желѣзната стенна обшивка. Работата бѣше дълга и трудна; бравитѣ чукаха четири часа. Херцогътъ и Едмундъ присѣдствуваха тамъ и двамата едно временно високо извикаха, когато желѣзната дъска най-сетне, се отдѣли. Подъ нея се оказа вдълбнатина а въ тази вдълбнатина зееше скрито цинково сандѣч отъ което излизаше просмолено въже.

Едмундъ хвърли на братъ си тържествуващъ погледъ. Забравяйки се отъ радостъ, че догадката му се оказа справедлива, той грабна отъ купчината инструменти единъ, първитѣ попаднали му се ножици и вече искаше да разрѣже насмоленото въже, но оржжейникътъ бързо го хвана за ржката.

— Господинъ капитанъ, простете смѣлостта ми, — извика оржжейникътъ, — но така вие ще ни прѣвзмете! Азъ познавамъ подобни машини и зная че отъ най-малкото сътресение може да стане взривъ.

— Благодаря, добри ми Георгенъ, — отговори оржжейникътъ Едмундъ. — Ти спаси всички ни... Моятъ